

Čtenářský deník – Volby

Kostecký, T. (2000) *Volební systémy a politický konflikt v prostoru*:

V tomto článku se autor zabývá problematikou volebních systémů. Začíná definováním - respektive vymezením pohledů na to co je vláda a demokracie, a pokračuje rozborem volebních systémů - poměrového a většinového, jejich „výhod a nevýhod“. Stejně tak studuje i problematiku vlivu charakteru volebních okrsků na volby a naopak. Následně se obrací pozornost k zemím střední Evropy a jejich politickým systémům po pádu komunismu.

Můj názor:

Zajímavý, poučný, celkem i čtivý článek... ukazuje, jak je demokracie křehká a citlivá na „naše přičinění“ a na pokusy ji jakkoliv pozměnit... stejně jako potvrzuje známé rčení o tom, že demokracie je velmi nedokonalá, ale lepší dosud nebyl vymyšlen. Po přečtení tohoto dílka se pod tento výrok s chutí podepisuji. Díky za tento článek!

Jehlička, P., Sýkora, L. (1991) *Stabilita regionální podpory tradičních politických stran v českých zemích (1920 – 1990)*:

V tomto článku chce autor(ové) vyzkoumat jak se ne/mění volební podpora vybraných stran v delším časovém úseku. Vybrány byly čtyři „tradiční“ strany a jejich podpora za doby první republiky a porevoluční. Tradiční, neboť právě tyto strany si udržují již od dob roku 1920 jistou kontinuitu. Prostorově pak mantinely představují nejdříve soudní okresy a následně okresy.

V průběhu práce pak rozebírá rozmístění a změny oblastí podpory těchto stran. Výsledkem je pak schéma, které de facto platí dodnes - lidovci na Moravě, komunisté v pohraničí... Lidovci na venkově s věrnými voliči, KSČ se základnou v pohraničí a nízkou podporou ve městech (sametová...). Na závěr autor konstatuje že nejstabilnější podporu má právě (KDU)ČSL a největší zastoupení levicových voličů koreluje s oblastmi kde je nejméně věřících.

Můj názor:

Na dílku je vidět jeho „vyšší věk“, ale i přesto je to zajímavý postřeh a zjištění, že existuje jakási kontinuita v podpoře politických stran. Stejně jako se mění charakter osídlení, mohou se měnit i motivy volit tu kterou stranu... viz nynější KSČM... Informace, které autor prezentuje mi dnes přijdou jako samozřejmé, ve své době však mohly mít velkou cenu. A mimochodem jako voliče dědice ČSL mě její minulost jakožto strany schvalované za komunismu netěší, a proto se celkem divím tomu, že i přes těch 40 let dokázala její podpora vytrvat...

Otázky:

1. a 2. Je přirozeností člověka, že „fandí“ tomu slabšímu... ale je v případě politické scény u nás právě dnes tato tendence rozumná? Nebylo by lepší vrhnout politické síly a nápady jen k „občerstvení“ největších stran?
3. Každý z nás zvlášť... pozorujeme ve svém okolí jakousi „dědičnost“ politických názorů a voleb? Proč? A jak? :-)